

Отчаяна.

(Случка).

Майката захвана много да се безпокои. Тя очакваше да си дойде по обѣдъ, а момчето ѝ още го нѣмаше.

Камбанитѣ биха за вечерня и той не си идва..
Тя излѣзе до пѣтнитѣ врата, погледне изъ правата улица, но напраздно. Върни се въ къщи, започне работа, но пакъ я остави. Лошата мисль за него не я напушаше.

— Ахъ, какво ли му е станало, да ли се е разболѣлъ у бабини си, или по пѣтя се е случило нѣщо! — шепне си разтревожената майка.

„Но той трѣбваше да си дойде вече!
Ахъ, какви лоши мисли минаватъ прѣзъ главата ми!“

Майката ставаше отъ минута на минута поотчаяна Тръпки я побиваха и студентъ потъ обливаше тѣлото ѝ.

Смрачи се. Майката нададе силенъ писъкъ и изкочи на улицата Слѣдъ нея трѣгнаха уплашени съсѣдитѣ ѝ и се отправиха бързишкомъ къмъ селото.

* * *

Още прѣзъ нощта започна да вали снѣгъ. Той бѣ покрилъ всичко Сутринтъ врѣмето бѣ тихо, но снѣгътъ падаше на едри парцали

Борисъ взе сбогомъ отъ бабини си и трѣгна да си отива за града. Той не искаше никой да го придружи